

har allerede en tilsvarende ret efter den gældende regel i ligningslovens § 29, stk. 1. I stk. 3 indeholdes der bestemmelser om, at en ægtefælle kan klage over den anden ægtefælles ansættelse eller manglende ansættelse. I denne bestemmelse foreslås det endvidere, at der ikke skal kunne træffes beslutninger vedrørende en ægtefælles skatteansættelse eller skatteberegning, før den anden ægtefælle har haft adgang til at udtale sig om sagen og til at deltage i eventuelle forhandlinger derom med vedkommende myndigheder, forudsat at der ikke er tale om beslutninger, der ikke kan have betydning for den anden ægtefælles skattetilsvær.

Selvom en hustru har haft indtægt, hvoraf hun skal beskattes særskilt, er hun dog under de i § 81, stk. 2, angivne omstændigheder fritaget for indgivelse af selvangivelse, når hun i stedet afgiver den der nærmere omhandlede erklæring, ligesom hun vil kunne være omfattet af de i det følgende omtalte bestemmelser i § 82 og § 83.

Til §§ 81-83.

Som omtalt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og i de indledende bemærkninger til afsnit III, er de i det nævnte afsnit foreslåede regler om et udvidet lønmodtagerfradrag, om et standardfradrag og om fritagelse for beskatning af visse mindre B-indkomster led i bestræbelserne på at gøre den foreløbige beskatning definitiv i så mange tilfælde som muligt og på at lette såvel skatteyderne som skattemyndighederne i arbejdet med administrationen af kildeskatteordningen.

I sammenhæng med disse regler og som et yderligere led i bestræbelserne på at formindske administrationen står de her foreslåede regler om hel eller delvis fritagelse for indgivelse af sædvanlig selvangivelse.

Forudsætningen for at frafalde kravet om, at den skattepligtige skal indgive sædvanlig selvangivelse må være, at skattemyndighederne allerede uden sådan selvangivelse er i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger om den skattepligtiges forhold i indkomståret, således at de uden hans yderligere medvirken er i stand til at foretage en indkomstopgørelse efter indkomstårets udløb og beregne den endelige skat.

Skattemyndighederne vil, når indkomståret er gået, navnlig være i besiddelse af oplysninger om:

1. de skattepligtiges personstatus.
2. de fradragsbeløb og indkomstbeløb, der er lagt til grund ved den foreløbige beskatning.
3. de A-indkomster, hvori indeholdelse er sket.
4. de aktieselskaber m. v., der har indeholdt udbytteskat.

5. de af hver enkelt skattepligtig i indkomståret erlagte personlige skatter.
6. erlagte pensionsbidrag og lign.

Derimod vil skattemyndighederne ikke have oplysninger om:

1. eventuelle A-indkomster, hvori indeholdelse med urette ikke er foretaget.
2. de skattepligtiges B-indkomster (såvel indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed som andre B-indkomster).
3. de aktieudbyttebeløb, der er tilfaldet hver enkelt aktionær.
4. de skattepligtiges konkrete fradragsberettigede udgifter, d. v. s. om der kan begæres fradrag udover det faste lønmodtagerfradrag og standardfradraget.
5. fradragsberettigede underholdsbidrag og lign.
6. de skattepligtiges formue.

Når der for en skattepligtig ikke foreligger nogen af de sidst opregnede omstændigheder, kan der på grundlag af de skattemyndighederne foreliggende oplysninger foretages indkomstansættelse og slutskatteberegning samt afregning af eventuel restskat eller overskydende skat. Der vil derfor i disse tilfælde kunne fritages for indgivelse af sædvanlig selvangivelse, når den skattepligtige i stedet afgiver en erklæring om, at de nævnte omstændigheder ikke foreligger. I § 81, stk. 1, er der givet nærmere regler om indholdet af en sådan erklæring. I bestemmelsens stk. 2 er der givet en tilsvarende regel om den erklæring en særskilt skatteansat hustru må afgive.

Selvom der på et eller flere af de punkter, som den i § 81 nævnte erklæring omhandler, foreligger omstændigheder som bevirker, at erklæringen ikke kan afgives, er det dog ikke dermed givet, at det vil være nødvendigt med en sædvanlig fuldstændig selvangivelse af den skattepligtiges indkomst- og formueforhold. Det vil her i mange tilfælde være tilstrækkeligt, at den skattepligtige alene indgiver selvangivelse vedrørende de forhold, hvorom skattemyndighederne mangler oplysninger, altså navnlig vedrørende de forhold, der har bevirket, at erklæring efter § 81 ikke har kunnet afgives. Det er derfor i § 82 foreslået, at finansministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang der i disse tilfælde skal indgives selvangivelse. Det er fundet mest praktisk ikke i lovbestemmelsen at angive en udtømmende opregning af i hvilket omfang, der i de enkelte tilfælde skal selvangives, men at overlade enkelthederne i ordningen til regler fastsat af finansministeren, hvorved der også administrativt vil kunne